

Első fejezet

„Nézzétek, én ennyit tudok. A szeparatistáknak nincs annyi droidjuk, mint amennyiről a hírszerzők beszélnek. Ezt magunk is láttuk, amikor szabotázsokat követtünk el a gyáraikban. Ha tényleg több csillárd lenne belőlük, miért nem rohanják le az egész Köztársaságot, és vetnek véget a háborúnak? És ha már itt tartunk, a főkancellár miért nem hallgat a tábornokaira, és zúzza szét a kulcsfontosságú szeparatista célpontokat ahelyett, hogy elnyújtja a háborút, és szétszór minket a Mag és a Külső Gyűrű széle között? Dobjuk bele ebbe a zagyvaságba Lama Su üzenetét, amelyben arról értesíti a főkancellárt, hogy a klón szerződés pár év múlva lejár... Búzlík ez az egész, én mondom! És ha valami ennyire búzlík, fel kell készülnünk a menekülésre, mert itt a mi drága shebsünk forog kockán. Megértettétek?”

Kal Skirata őrmester a nullás mélységi felderítőkhöz, mialatt a jövőről beszélt annak a titkos értesülésnek a fényében, amelyet a Tipocavárosban végrehajtott, engedély nélküli művelet alatt szereztek, 462 nappal a geonosisi csata után

Core Conveyor, köztársasági teherhajó, úton a Mirial felé, fedélzetén a Második Légiszállítású Ezred, valamint az Omega-osztag tagjaival, 470 nappal a geonosisi csata után

– Üdv az Omega-osztagnak, örülök, hogy csatlakoznak hozzánk! – köszönt fennhangon Barlex őrmester, aki jobb kezét a

kapaszkodókora lóra fonva állt a hajó utasterében. – Lehetek az első, aki közlöm önökkel, hogy úgy néznek ki, mint egy rakás szerencsétlenség?

Darman arra számított, hogy Niner közli Barlexszel, hová dugja a véleményét, de a társa nem harapott rá a csalira, szótlanul igazgatta tovább a mindannyiuk számára ismeretlen, szárnyas háti rakéta szerelékeit. Barlex különben sem kötözködni akart, ez csupán a szokásos melldöngető kérdés volt részéről, amit a bevetések előtt oly gyakran lehetett hallani azoktól, akik féltek és izgultak.

Darman hamarosan megállapította magában, hogy az égi gyalogság szabvány felszerelése nem illik össze a köztársasági kommandósok Katarn páncéljával, ám azt is tudta, hogy pontosabban lehet célba érni vele, mint az ejtőernyővel. Még élénken és fájón éltek benne a Qiilurán végrehajtott bevetés emlékei. Azzal az ugrással nem talált célba, hacsak a fák csúcsait nem számította annak. Így aztán a fehér szárnyak megfelelték neki, még akkor is, ha ezek voltak a Köztársaság Nagy Hadseregének történelme során a legpocsékabb szerzemények.

Fi aktiválta a mozgó mechanizmust, mire a szárnyai a hidraulikák szisszenésétől kísérvé nyitott állásba lendültek, és az egyik majdnem állon vágta Barlexet. Fi elmosolyodott, csapkodni kezdett a kezével, és megkérdezte:

- Na, hasonlítok egy geonosisira?
- Úgy érte, miután hasba lövöm, és a belsősegeit szétfröcskölve zuhan a felszín felé? – morogta Barlex.
- Jaj, maga annyira durva... – felelte ijedtséget színelve Fi.
- Jaj, annyira őrmester vagyok, katona! – vágott vissza Barlex.
- Nem kaphattunk volna legalább feketétet? – dohogott Fi.
- Nem szívesen halnék meg össze nem illő öltözetben. A végén még megszólnak!

– Fehéret kaptak, és jobb lesz, ha megszokják! – jelentette ki határozottan Barlex, aki a Parjai-osztag parancsnokaként szolgált. Ez a légi szállítású egység a rendkívül veszélyes bevetéseiről híresült el. A különleges egységek támogatása kezdetben az újdonság varázsával hatott, de a jelekből ítélve ez az idő már elmúlt.

Barlex határozott mozdulattal zárt állásba nyomta Fi szárnyait, és ingerülten hozzátette: – Egyébként, tudomásom szerint maguk újjászületett mandaloriak. És nincsenek hozzászokva a háti rakétához?

– Munka után beülünk valahová egy italra? – kérdezte csábosan pillogva Fi.

Barlex továbbra is kőmerev arcot vágva felelt:

– A parancsunk az, hogy dobjunk le a hadianyagot és szabaduljunk meg a hasznavehetetlen ballaszttól, vagyis maguktól, aztán csökkentsük a túlélésünk esélyeit azzal, hogy beugrunk a Mirialra, ahol egy kicsit elcsevegünk a szeparatistákkal.

Fi összekulcsolta kezét az álla alatt, és ijedtséget színlelve rebegte:

– Drágám... hagynád, hogy ez a mando-dolog elválasszon minket egymástól?

– Csupán ironikusnak érzem, hogy néhány helyen mandalori zsoldosok ellen harcolunk – válaszolta az őrmester.

– Hát akkor jobb lesz, ha nem kerül Kal őrmester közelébe – dörmögte Niner.

– Aha, az nekem is tökéletesen megfelel – morogta Barlex. – A mandók jóvoltából tíz testvéremet veszítettem el.

A klón gyalogosok ugyan el tudták énekelni a Vode Ant, ám világosan látszott, hogy a büszke mandalori örökség nem hatotta át az egész sereget. Darman úgy döntött, hogy erről nem tesz említést Skiratának. Ő ugyanis azt akarta, hogy Jango Fett klónjai a mandának tartogassák a lelküket, és sose feledkezzenek meg, vékonyka gyökereikről. Ha megtapasztalta volna Barlex ellenséges érzéseit, megszakadt volna a szíve.

Csend borult a rekeszre. Darman megfeszítette a vállizmait, és azon töprengett, hogy a geonosisiak vajon hogyan boldogulnak a szárnyaikkal? A hátukon alszanak, vagy fejjel lefelé lógva, mint a sólyomdenevérek, vagy hogyan? Mindaddig csak mozgás közben, illetve holtan látta azokat a rovarokat, így aztán egyelőre ez a kérdés is megválaszolatlan maradt. Már jó néhány ilyen akadt. Niner, aki mindig is jól érzékelte a társai hangulatát, körbejárt, és ellenőrizte a biztonsági hevedereket, valamint a csatokat, vé-

gül erősen megrántotta a szíjat, amely mélyen lelógott Fi lába közé.

Fi felkurjantott, de Niner zordul meredt rá, pontosan úgy, ahogyan Skirata szokott, aztán rászólt:

– Nem akarja szétszórni a holmiját, ugye, fiam?

– Nem, őrmester – hadarta Fi –, legalábbis addig, amíg nem próbáltam ki.

Niner még néhány pillanatig merőn nézte a társát, aztán elfordult tőle, és kihirdette:

– Tízkor bevetés előtti eligazítás! – Rámutatott az átjáróra, megnézte az időt a sisaklemezén, és hozzátette: – Ne várassuk meg Zey tábornokot!

Barlex hallgatagon állt, mintha azon törte volna a fejét, hogy mit mondhatna még, de néhány pillanat múlva megértette, hogy ami most következik, ahhoz neki semmi köze, és elhagyta a rekeszt. Darman azt tette, amit bevetés előtt szokott, vagyis letelepedett egy sarokba, és ellenőrizte a felszerelését. Atin megvizsgálta Fi háti rakétájának csatjait, és a fejét csóválva kijelentette:

– Ezeknél erősebbet horgolok, ha kell.

– Figyelj, At'ika, a változatosság kedvéért nem lennél néha jókedvű és derűlátó? – érdeklődött Fi.

– Csak addig kell tartaniuk, amíg földet érünk – szólt oda a társainak Niner, de ő is nekilátott ellenőrizni a felszerelését. Jól tudta persze, hogy ez csupán pótcselekvés, de az Omega-osztag katonáit sosem vádolhatta senki azzal, hogy a véletlenre és a szerencsére bízzák a dolgokat.

– Már alig várom – dünnyögte bólogatva Fi.

Atin bekapcsolta az egyik polcon nyugvó holokészüléket, és becsukta a rekesz bejáratának zárófedelét. Darman nem bírta elképzelni, hogy valamelyik klón gyalogos biztonsági kockázatot jelent, és kíváncsi lett volna, hogy vajon megsértődnek-e, amiért ugyanúgy kizárják őket a különleges egységek eligazításairól, mint a civileket. Ám úgy látszott, ők ezt egyszerű rutineljárásnak fogják fel. Nem tűntek kíváncsinak, és nem panaszkodtak, mert erre nevelték őket a születésük pillanatától fogva. Nekik is, és a kom-

mandósoknak is megvolt a rendeltetésük. Mindenki tudta, mi a szerepe, amit a kaminóiak és a kiképzők alaposan beléjük vertek.

Ez azonban nem volt teljesen igaz. Corr gyalogos, az egész századának egyetlen túlélője immár a Különleges Erőknél szolgált, és minden jel szerint remekül érezte magát a bőrében, mialatt a Galaxisban kóborolt a nullás mélységi felderítőkkal. Kiválóan együttműködött Mereel hadnaggyal, mindkettőjüknek jó érzékük volt a csapdák és rejtett aknák felderítéséhez, illetve semlegesítéséhez. És mindketten élvezték a – Skirata kifejezésével élve – „társasági szín felderítésé”-t is, valahányszor áthaladtak egy-egy nagyobb városon.

Corr tökéletesen beilleszkedett – gondolta Darman. – Fogadni merek, hogy mindannyian beilleszkednének, ha lehetőségük nyílna rá, és megkapnák a megfelelő kiképzést.

A fejére húzta a sisakját, és ezzel visszavonult a saját világába. Lezárta a rádiósávokat, csak azt az egyetlen vészcsatornát hagyta nyitva, amelyen a társai riaszthatták. Ha engedte, hogy a gondolatai szabadon kószáljanak, a sisaklemezére vetülő képek és adatok elhomályosultak a szeme előtt. Ilyenkor a Coruscant éjszakai látképét látta, továbbá felidéződtek benne a drága emlékei azoknak a rövid és csodás napoknak, amelyeket a városban töltött Etainnel. Néha az a benyomása támadt, hogy Etain ott áll közvetlenül mögötte; az érzés olyan erővel tört rá, hogy ösztönösen hátranézett. És ma már tudta, hogy mit jelent: nem a képzelete vagy a vágya játszott vele, hanem egy Jedi – az ő Jedije – nyúlt felé az Erőn keresztül.

Nem a te Jedid – szólt rá magára gondolatban –, számodra ő Tur-Mukan tábornok! Alaposan elkódorgott a sorból, katona!

Most is megtapasztalta a lány érintését, mintha finom ujjak simítottak volna végig a tudatán. Nem próbálta viszonzni, úgysem lett volna rá képes. Csak remélte, hogy az Erő közvetíti Etainnek a gondolatait. De ha az Erő valóban átjár és betölt mindenkit és mindent, miért beszél oly kevesekhez? Darman kissé haragos lett. Az Erő is egy olyan oldala volt az életnek, amit sosem ismerhetett meg, de ez legalább majdnem mindenkire vonatkozott. Korántsem bosszantotta annyira, mint az a lassan kialakuló felismerése,

miszerint neki nem adatott meg az, ami a legtöbb értelmes teremtménynek: legalább egy kevés választási lehetőség.

Egyszer megkérdezte Etaintól, hogy mi lesz a klónokkal, miután véget ér a háború – miután győzelmet aratnak. Arra gondolni sem tudott, hogy veszítenek. Hová mennek majd? Mi lesz a jutalmuk? A lány nem ismerte a választ. És persze Darman sem, ami tovább táplálta egyre erősebb nyugtalanságát.

A szenátorok talán nem gondolkodnak ennyire előre.

Fi oldalra fordulva a kezébe vette a sisakját, és nekilátott a felderítőrendszerek beszabályozásának. A legkevésbé sem tűnt boldognak, az arcán szórakozott kifejezés honolt. Íme, így festett Fi, ha elengedte magát: nem tréfálkozott, nem szórta az aranyköpéseket, csak tette a dolgát, mélyen a gondolataiba merülve. Darman a sisakjának köszönhetően feltűnés nélkül figyelhette a társát. Fi megváltozott, méghozzá a coruscanti művelet óta. Mintha folyton lekötötte volna valami, amit a többiek nem láttak-hallottak, mint egy hallucináció, amiről nem mert beszélni, nehogy örültnék tartásuk. Vagy talán attól félt, hogy mások is megtapasztalják ugyanazt a valamit, csak nem vallják be. Darman gyanította, hogy mi foglalkoztatja a testvérét, így aztán sosem beszélt Etainról, és Atin sem Laseemáról. Nem lett volna tisztességes Fivel szemben.

A Core Conveyor hajtóművei rendkívül megnyugtató frekvencián zúgtak. Darman könnyű félálomba merült, vagyis többé-kevésbé ébren maradt, de a gondolatai az ellenőrzése alól kikerülve, szabadon kalandoztak.

Igen, a Coruscant volt a probléma. Mindannyian bepillantást nyertek egy párhuzamos univerzumba, amelyben a teremtmények normális életet éltek. Darman felismerte, hogy a saját élete korántsem normális, hogy őt harcra tenyésztették, semmi másra. Ám az érzései teljesen mást súgtak neki, mégpedig azt, hogy ez a legkevésbé sem tisztességes.

Önként is szolgált volna, ezt biztosan érezte. Nem kellett volna kényszeríteniük. És nem vágyott másra, mint hogy a végén eltölthessen egy kis időt Etainnel. Nem tudta, hogy az élet mi mást nyújthatna még neki, de azt igen, hogy sok mindent, ha elég

hosszú életet élhetne. Tizenegy standard évet élt, a tizenkettedikhez közeledett. A kézikönyv szerint a huszonharmadik-huszonnegyedik évében járt. Egyszerűen nem kapott elég időt ahhoz, hogy élhessen.

Kal őrmester azt mondta erre, hogy a klónoktól elrabolták az életüket...

Fierfek, remélem, Etain nem érzékeli, hogy feldühödtem – kapott észbe hirtelen.

– Bárcsak én is képes lennék csak ülni és lazítani, Dar! – szólalt meg Atin. – Mondd csak, hogy tudsz ilyen nyugodt lenni? Ezt nem Kaltól tanultad, az teljesen biztos.

Nincs más, csak Kal őrmester, Etain és a testvéreim – összegezte magában Darman. – Ó, és Jusik! Jusik tábornok is közénk tartozik. Másokat nem érdekel a sorsunk.

– Tudod, nekem tiszta a lelkiismeretem – válaszolta bólogatva. Miután oly sok évet töltött a Kaminón, teljesen elzárva a külvilágtól, meglepetésként érte, hogy a Galaxis számos népe közönséges gyilkosnak tartja, holmi lélektelen szörnyszülöttnek. – Vagy csak túl fáradt vagyok ahhoz, hogy idegeskedjek.

És most a Gaftikar felé tartott, hogy ismét gyilkoljon. Az alfás mélységi felderítőt azért küldték oda, hogy kiképezze a helyi lázadókat, de az Omegát azért vetették be, hogy megbuktassa a kormányzatot. Nem ez volt az első ilyen feladat, és valószínűnek tűnt, hogy nem ez lesz az utolsó.

– Ébresztő, emberek, kezdünk! – jelentette be Niner, és aktiválta az adó-vevőt. A vetítóből kék fénykúp tört elő, és a rekesz közepén megjelent Arligan Zey Jedi-tábornok, a Különleges Erők igazgatójának háromdimenziós fényalakja.

– Jó napot, katonák! – köszönt Zey, holott az Omega-osztag tagjainak majdnem éjfélre járt az idő. – Van egy kevés jó hírem a számukra...

Fi gyorsan a fejére húzta a sisakját, aktivált egy rövid hatótávolságú sávot, amin csak a társai hallhatták, és halkán megjegyezte:

– Ami azt jelenti, hogy a többi hír rossz.

– Ennek örülünk, uram – felelte közönyösen Niner. – Megtalálták Alfa-30-ast?

– A'den őrmester jelentkezett – közölte a tábornok, elengedve a füle mellett a kérdést. – Megküldte a leszállózóna koordinátáit, és közölte, hogy önök biztonságban leszállhatnak.

– És most jön a de... – dörmögte Fi.

– De – folytatta Zey – Alfa-30 mélységi felderítőt mostantól bevetés közben eltűntnek tekintjük. Két hónapja nem jelentkezett, ami nem számít szokatlannak, csak hogy a helyi ellenállók elmondták A'den őrmesternek, hogy körülbelül ugyanebben az időben elvesztették vele a kapcsolatot.

Az őrmester a nullás mélységi felderítők közé tartozott. Néhány standard nappal korábban elküldték, hogy mérje fel a helyzetet, és ha ő nem találta meg az eltűnt felderítőt, akkor az valószínűleg meghalt. Darman eltöprengett azon, hogy mi történhetett a fickóval. Azt a népséget nem egykönnyen lehetett megölni. A nullások durva vadembereknek tartották alfás testvéreiket, akik a legapróbb részletekig megegyeztek Jango Fettel. Csak annyiban változtatták meg a génjeiket, hogy gyorsan öregedjenek, és személyesen Jango képezte ki őket. Erőszakos, találékony és veszedelmes alakok lettek mindahányan. Viszont a balszerencse néha még a legjobbakra is lesújtott. Mindez azt jelentette, hogy a gaftikari lázadók kiképzésnek feladata most már A'denre hárult.

Darman remélte, hogy a végén nem ez lesz a munkája. Csak arra tudott gondolni, hogy mennyi időre szorul be oda, és hogy mikor találkozhat ismét Etainnel. Nem érte be csempészett levelekkel és adó-vevőn folytatott, rövid beszélgetésekkel...

És mit tehetnek velünk? – tette fel magának a kérdést immár sokadszorra. – Mi lesz, ha valaki rájön?

Fogalma sem volt, hogy a Nagy Hadsereg vagy a Jedi Tanács mennyire képes megnehezíteni az ő és Etain életét. Mindig fennállt az esély arra, hogy soha többé nem találkozik a lánnyal. És nem igazán tudta, hogyan birkózna meg ezzel. Etainnek köszönhetette, hogy kapott némi kóstolót az igazi életből.

– Akkor most újrakezdjük, tábornok? – kérdezte Niner.

Zey íróasztala nem látszott a képen, de a tábournok most leült, és hátrapillantott a válla felett, valószínűleg azért, mert valaki belépett az irodájába.

– Nem egészen – válaszolta ismét a kamera felé fordulva. – A lázadó milicisták elég rátermettek, de továbbra is segítségre van szükségük ahhoz, hogy meggyengítsék és megdöntsék a gaftikari kormányzatot. És felszerelésre is szükségük van, például azokra a DC-kre, amiket ledobunk nekik. – Elhallgatott néhány pillanatra, majd hozzátette: – Természetesen, nem a teljes szereléssel.

– Ezek szerint nem bízunk meg bennük, uram...

– Megegett már, hogy egy-egy segélyakciónkból baj lett, ezt be kell vallanom – felelte Zey. – Semmi értelme túlságosan felfegyverezni őket, hogy aztán ellenünk forduljanak, és ellenünk vessék be a tőlünk kapott fegyvereket. Pont annyit kapnak, amennyire szükségük van a cél eléréséhez.

– Vannak friss hírek a Gaftikarról? – érdeklődött Niner.

– Sajnálom, nincsenek. Maguknak kell betölteni a hézagokat.

– Számok?

– A'den azt mondja, a felkelők száma százezerre rúg – közölte a tábournok.

Darman egy gyors pislantással aktiválta az adatbázisát, és előkereste a Gaftikar népességére vonatkozó adatokat. A becslések szerint a bolygón félmilliárd értelmes lény élt, ebből ötszázezer az Eyat nevű fővárosban. Darmannek szeme sem rebbent, mostanra hozzászokott az efféle arányokhoz.

– Nos, legalább Alfa-30 buzgón dolgozott, amíg ott volt – alapította meg Niner.

– A lázadók elég jól értenek az elágazósoros kiképzéshez – válaszolta Zey. – Kiképeztünk tíz főt, ők mindannyian kiképeztek újabb tíz-tíz főt, és így tovább.

– Tekintetbe véve a mi korlátozott létszámunkat, uram – vetette fel Niner –, gondoltak már arra, hogy az egész Nagy Hadsereget így kellene bevetni? Sokkal hamarabb befejeződne a háború.

– Igen, ez is egy stratégia... – ismerte el bólogatva Zey, és a hangjából, mint már oly sokszor, ezúttal is érződött, hogy zavar-

ba jött, vagy elszégyellte magát valamiért. Az ő véleményét nem szokták kikérni. Alighanem most is megkapta a szokásos parancsot a főkancellártól: szerezzék meg azt a bolygót, és ne hozkodjanak elő kifogásokkal! A tábornok vett egy mély lélegzetet, és tovább beszélt: – De önöknek csak annyit kell tenniük, hogy eltávolítják a kormány tagjait. A többi már nem a maguk dolga. Csak készítsék elő a terepet a gyalogságnak! Képezzék ki a felkelőket!

Dobjátok be magatokat, fiúk, és tegyetek meg mindent, amit bírtok – fordította le magának Darman a tábornok szavait –, mert nem tudok több embert küldeni, aki segítene nektek. Csodás...

– Értettem, uram – felelte egyszerűen Niner, és Darman, mint már számtalan korábbi esetnél, most is szívesen nyakon vágta volna őt azért, mert ilyen szenvtelenül fogadott mindent. – Vége. Omega kiszáll.

Zeyt nem kellett emlékeztetni arra, hogy mennyire szétszórta a Nagy Hadsereg csapatait, főleg a Különleges Erők egységeit. Mára odáig jutottak, hogy kommandós szerepre képeztek ki klón gyalogosokat, de a kommandósok összlétszáma így sem érte el az ötezret. A *kevés* kifejezés közel sem jellemezte híven ezt az állapotot. Vicc volt az egész, még hozzá a legdurvább fajtából. Darman az előző pillanatokban azt várta, hogy az őrmestere egy meglepően hanyag tisztelgéssel köszön el a tábornoktól, de az nem a jó öreg, mindig tette kész Niner lett volna. Egyszerűen csak megszakitotta az adást – ennél erősebb gesztussal sosem fejezte ki csalódottságát az osztaga előtt.

A Köztársaság talán mégiscsak jobban járt volna harci droidokkal – bölcselkedett magában Darman. – Azokat nem érdekli, hogy mi történik velük. És nem szeretnek bele senkibe...

– Én azért igyekszem a napfényes oldalt nézni, tekintve, hogy ez a munkám – jelentette ki Fi. – Amikor legutóbb bedobtak minket ellenséges területre minden hasznavehető információ nélkül, szert tettünk egy csomó érdekes, új barátira. Ezúttal talán nekem lesz szerencsém.

Darman nem törődött az Etainnel való viszonyának szóló, gúnyos célzással.

– A gaftikari felkelők nem a te eseteid, Fi – válaszolta higgadtan. – Ők gyíkok.

– Vagyis, falleenek.

– Úgy értem: gyíkszerű gyíkok. Lábakon járó bőröndök.

– De azért emberek is élnek ott – jegyezte meg reménykedve Fi.

– Túl derűlátó vagy – állapította meg Darman.

Niner régóta nem förmedt rá Fire, hogy fogja be a száját. Mint ha sajnálta volna őt. És most, noha a gyengédség távol állt tőle, tapintatosan témát váltott:

– Ugyan már, még sosem kaptunk elég információt. Így működik a világ. Rendben, vödröt fel! Húsz perc múlva Eyat fölé érünk.

A Core Conveyor raktere rideg, félhomályos rekesz volt, a hátsó részét légszilippel ellátott rámpa zárta le. A felfegyverzett teherhajót egy kereskedelmi flottából sorozták be, és arra építették, hogy járműveket, készleteket, néha élőlényeket szállítson, majd az utazás végén a személyzete egyszerűen, könnyen megszabadulhasson a rakománytól. Darman eltűnődött azon, hogy a gép mi mindent szállíthatott békeidőben. Mint a kisebbfajta elfogó egységeket, ezt is semleges civil hajónak álcázták a titkos műveletekhez. Ezeket a gépeket be lehetett vetni azokon a bolygókon is, amelyeken egy Acclamator megérkezése nagy és kínos feltűnést keltett volna.

A raktér tele volt robogókkal és ládákkal. Darman a halmokat kerülgetve ballagott Atin mögött a zsilip felé, ahol egy sárga szegélyes pilótaruhát viselő rakománykezelő lebegtető-hajtóműves raklapjával ládákat hordott a rámpa tetejéhez.

– DC-k – közölte köszönés gyanánt, fel sem pillantva a kézi számítógépe képernyőjéről. – Továbbá néhány E-Web és egy szép nagy lézerágyú.

– Hány E-Web? – kérdezte Atin.

– Ötven.

– Ennyi telik tőlünk?

– Már egy éve hordjuk nekik a hadianyagot. Ez csak egy töredék – felelte a kezelő, szemlátomást elégedetten azzal, hogy sikerült a rámpához sorakoztatnia a megfelelő ládákat. Végre felnézett, gyanakodva fürkészte a közelébe érkező kommandósokat, közben a kezét oldalra nyújtva rácsatolta a biztonsági kötelét a raktér falán körbefutó korlátra, és hozzátette: – Ha ez megnyugtat valakit, elég ijesztőek vagytok ebben a fekete szerelésben. Még fehér szárnyakkal is. Eszembe sem jut, hogy túlértékelt, mandorajongó csodabogarak vagytok, de tényleg...

– Azt kívánom, ner vod – mondta fejet hajtva Fi –, hogy a jövőben csakis a Galaktikus Flottagyalogságot kísérd küldetésekre.

– Mi a gond, barátom? – érdeklődött gyanúsan fojtott hangon Atin, aki sosem tudott egy tréfával túllépni a dolgokon.

– Csak töprengek – válaszolta a rakománykezelő.

– Töprengsz? És mégis, min?

– A mandaloriakon – felelte a kezelő. – Harcoltatok valaha azokkal a fickókkal? Én igen. Újra meg újra felbukkannak a szeparatista seregekben. Halomra ölnek minket. És titeket úgy neveltek, mint derék kicsi mando fiúkat. Annak érzitek magatokat?

– Egyvalamit szögezzünk le! – dörmögte Fi. – Nem érzem magam a Köztársaság polgárának, mert egyikünk sem az, ha nem vetted volna észre. Hivatalosan nem is létezők. Nem szavazhatunk, nincsenek azonosító okmányaink, nincsenek jogaink.

Niner meglökte Fit, és ráförmedt:

– Egy-ötös, pofa be! Te pedig, rakománykezelő, kapd össze magad, és ne merészelj kételkedni a lojalitásunkban, mert nyakon váglak! Gyerünk, munkára!

Darman életében első ízben érezte azt, hogy kezdenek meggyengülni azok a testvéri érzések, amelyek mindeddig összefűzték a klónokat – valamennyi klónt, a csapatától és a beosztásától függetlenül. A Második Légiszállítású Ezred katonái nyilvánvalóan haragudtak a mandaloriakra, és mert velük nem rendezhették az ügyet, a köztársasági kommandósokba rúgtak bele, akiket mandalori őrmesterek – például Skirata, Vau és Bralor – neveltek, képeztek és tanítottak. Darman úgy érezte, hogy ez rossz jel

a küldetésre nézve. És tudta, hogy Kal őrmester éktelen haragra gyúlna, ha megtapasztalná a jelenséget.

A Core Conveyor elég alacsonyra ereszkedett ahhoz, hogy az ablakokon kitekintve láthassák a felszínt. Darman a sisakkamerák képére pillantva látta, hogy Niner nem a ledobási zónát nézi, hanem a kézi számítógépét. A tenyérszerű képernyőn adatok özöne zúdult át. Atin viszont egy üzenetet olvasott, és bár Darman nem akart kíváncsiskodni, véletlenül észrevette, hogy a levél Laseemától jött, Atin twi'lek barátnőjétől, és... felvilágosítást tartalmazott.

Nem véletlenül mondják, hogy mindig a legcsendesebbre kell a legjobban figyelni – bölcselkedett magában Darman, majd igyekezett a Gaftikarra összpontosítani.

Szép helynek tűnt, még ezen az éji órán is. Nem borították sem sivár homok- és kőszivatok, mint a Geonosist, sem pedig elképesztő őserdők, mint a Festet. Ebből a magasságból az Eyat nevű város szépen megvilágított parkok és utak mozaikjának látszott. Az egyenes, forgalmas utcák mentén szabályos távközönként aranyló fénypontokkal teli házak álltak. A tájon egy folyó kanyargott át, a sötétben fekete, csillogó szalagnak látszott. A bolygó egészében véve olyan helynek tűnt, ahol az értelmes lények normális életet élnek, és jól érzik magukat. A legkevésbé sem hatott ellenséges területnek.

Darman megnyitott egy rádiósávot Fi felé, hogy beszéljen vele, de harsogó glimmik zene hasított a fülébe. Fi így védekezett: örült lármából szőtt fallal vette körül magát, hogy ne gondoljon a jövőre. Darman sietve lezárta a sávot.

A rakománykezelő a fejére húzta sisakját, és a vezérlőpanel fölé tette a kezét.

– Rendben, emberek! – kiáltotta határozottan. – Ne feledjétek: néhány másodpercig csak zuhanjatok, mintha ejtóernyős ugrást hajtanátok végre, aztán aktiváljátok a hajtóműveket! Az energiát egy pillanatra se vegyétek le! Figyelem, nullára nyitás! Öt... négy...

– Én inkább addig szeretném megtudni, hogy működik-e a rakétám – szólalt meg Fi –, amíg a fedélzeten állok!

– ... kettő... egy... és gyerünk!

A zsilip kinyílt, a rámpa ereszkedni kezdett, és a gyorsan táguló nyíláson keresztül erős szélroham csapott be a raktérbe. Jelenleg még sűrű erdő felett repültek. A rakománykezelő a jobb karját a kioldókaron tartotta, és az arcát a vezérlőpanel felett fénylő holotérkép felé fordította. A jelzések szerint egy-két kilométer választotta el őket a célzónától. A Conveyor pillanatok alatt megtette ezt a távot, és Darman az éjjellátó készüléke jóvoltából felfedezte, hogy a nyílt, lapos mezőt alacsony, száraz fű borítja.

– Csomag távozik! – kiáltotta a rakománykezelő, és kioldotta a rögzítőköteleket. A ládák sorban lesiklottak a rámpán, és amint kiértek a gépből, azonnal kinyíltak az ejtőernyőik, amelyek éjszaka nyíló, különleges virágokra emlékeztettek. Néhány pillanattal később Darman már csak egy apró pontnak látta az utolsó ládát, ami jókora porfelhőt felverve érkezett a talajra.

A gép kissé feljebb kapaszkodott, és a kezelő addig emelte a rámpát, mígnem egy szintbe került a raktér padlójával.

– Figyelem, Omega! Ti következtetek! – harsogta ekkor a katonna. – Vigyázzatok magatokra, rendben?

Darman, mint minden kommandós, már számtalan ejtőernyős ugrást hajtott végre. Nem is emlékezett rá, hogy mennyit, de még most is adrenalin áradt szét a testében, mialatt végignézte, hogy Atin nyugodtan kísértál a rámpa végére, és egyszerűen eltűnik a szeme elől. Elindult a társa után, közben a DC-17-esét szorosan a mellvértjéhez ölelte.

Egy lépés, kettő, három, négy... aztán már nem volt semmi a talpa alatt. A hirtelen gyorsulástól a gyomra a tüdejének feszült, és kiszorította belőle a levegőt. Elszámolt háromig, és megnyomta a tartóhámjába épített aktiváló gombot. A szárnyai kipattantak a foglalatukból, a hajtóműve működésbe lépett. Innentől kezdve nem zuhant, hanem repült. Egész kellemesnek találta az élményt, csak az zavarta egy kicsit, hogy a rakéta finom vibrációjától visketni kezdett a bőre a vállán és a hátán. Zöld árnyalatokban látta maga alatt a mezőt, és amikor oldalra fordította a fejét, meg-

pillantotta az Atin hajtóművéből előtörő láng hőképét. A Conveyort már sehol sem látta – az a láda jobban gyorsult, mint gondolta volna.

– Ide nézz, anyu! – kurjantotta Fi a biztonsági csatornán. – Nem fogom a kormányt!

– Nincs is anyád – szólt rá Darman.

– Egyszer talán örökbe fogad egy kedves, idős hölgy – vágott vissza Fi. – Tudjátok, én egy nagyon szeretetre méltó fiú vagyok!

Darman a többieket nem látta, csak a sisakkameráik képét az arclemezén. Az osztag szétvált, valamennyien külön pályán tartottak a találkozási pont felé. Olyan alacsonyra ereszkedtek, amennyire csak a terep engedte, és emelkedve-süllyedve követték a felszínt. A terv úgy szólt, hogy a mező végén fognak földet érni, ahol egy nagyobb facsoport fedezéket nyújt. Darmannek a landolás nem sikerült olyan zökkenőmentesre, mint remélte. Közvetlenül azelőtt, hogy a lába leért volna, hirtelen az oldalára dőlt, és a bal szárnyának vége beleakadt a talajba, aminek következtében szalatózott egyet, majd fejfelé előre belezuhant egy alacsony, tüskés bokorba.

Niner nyilván látta a sisakkamera képén, hogy mi történt, mert mogorván megkérdezte:

– Dar, mi lenne, ha egyszer a lábodon landolnál?

– Osik! – káromkodott Darman, és bár karcolás nélkül megúsza az esést, elszégyellte magát. De legalább nem gyújtotta fel a növényzetet; a becsapódás pillanatában leállt a hajtóműve. Talpra küzdötte magát, körülnézett, és fojtott hangon közölte: – Nyugalom, jól vagyok!

A sisakkamerák képei alapján nem tudta megállapítani, hogy Fi és Atin hol van. Azt viszont látta, hogy gyorsan mozognak, és a jeladójuk alapján a találkozási pont felé tartottak: a szeme előtt fénylő, apró térképen kék négyzetek araszoltak a leszállózóna ábrájára vetített sárga kereszt felé. Rájött, hogy legalább ötven métert kell még futnia, hátán a nehéz és esetlen rakétával.

– Minden rendben – jelentette be Niner, és halkan morgolódt, mintha a hámjával birkózott volna. – Mostantól csak a rövid hatótávolságú sávokat használjuk! Mármost, azt kellene...

Ebben a pillanatban ismeretlen hang zendült Darman hangszóráiban.

– Tudjátok, az Urun-5-ön a helyiek felszúrnának titeket egy ünnepi totemoszlopra dísznek! – mondta egy mély hangú férfi.

Darman az éjjellátó rendszerrel is csupán egy elmosódó foltot látott, egy bizonytalan körvonalú árnyat, amely csak akkor vette fel egy emberi lény alakját, amikor őket kettejüket alig három méter választotta el egymástól. Most már jól látta a fiatal férfit, aki majdnem pontosan úgy nézett ki, mint ő maga, azzal a különbséggel, hogy mint minden nullás, szélesebb vállú és teste sebb volt nála. A kaminóiak kezdetben sokat játszadoztak Fett génjeivel. Darman kíváncsi lett volna, hogy hány kísérletet folytattak le, mire előállították a céljaiknak megfelelő keveréket.

A'den – N-12 mélységi felderítő – karon ragadta őt, és intett neki, hogy kövesse. A felderítő nem viselt sisakot, sem páncélzatot, sem a jellegzetes, szoknyaszerű kamát, csupán durva szövetből varrt munkásruhát. Darman nem számított rá, hogy a fickó civilben fogadja őket.

És mialatt az aljnövényzetben botladozott, és keservesen átkozta a nyavalyás szárnyakat, amelyek nem csukódtak be, mert a becsapódáskor megsérült a mozgatószerkezetük, arra sem számított, hogy kis termetű, gyors mozgású alakokkal fog találkozni, akik lövésre készen tartott DC-15-ösökkel ugranak elő a bokrokból.

Igen, valóban gyíkszerű gyíkok voltak.

A Köztársaság Nagy Hadseregének támaszpontja, Teklet, Qiilura, 470 nappal a geonosisi csata után

Etain Tur-Mukan tábornok biztosan tudta, hogy eddigi életének legkínosabb, legnehezebb feladata várja. De azt is tudta, hogy végre fogja hajtani. Meg kellett tennie.

A parancsnoki épületben várt – a szerény ház valaha egy trandoshai rabszolga-kereskedőé volt, aki rég eltűnt a bolygóról a megszálló szeparatistákkal együtt –, míg odakint, a támaszpont kapujánál több tucat helyi gazda állt vészjósló csendben. Etain elindult a kijárat felé, ám az ajtónál megtorpant, hogy felkészüljön a hevesnek ígérkező vitára.

Mennetek kell... Így szól a megállapodás, emlékeztek?

– Attól tartok, ez nem önnek való feladat, hölgyem – jelentette ki Levet. – Hadd beszéljek velük én!

A helyőrség parancsnoka sárga szegélyes sisakját az oldalához szorítva várakozott a kijáratnál. A húszas éveinek elején járó, erős felépítésű, fekete hajú férfi annyira hasonlított Darmanre, hogy az már szinte fájt... Ő is klón volt, mint Darman, pontosan úgy nézett ki, mint Darman, és a Nagy Hadsereg összes többi katonája, bár belőle hiányzott Darman türelmes, csendes derűje.

A sötét szempár láttán Etain hirtelen nagyon magányosnak érezte magát, és Darmanre gondolt, aki... vajon merre jár? Pillanatnyilag fogalma sem volt róla. Érzékelte őt az Erőben, mint mindig, és tudta, hogy sértetlen. De csak ennyit tudott róla. Megjegyezte magának, hogy amint végez, beszélnie kell Ordóval, hogy kiderítse, hol van most Darman.

– Asszonyom – szólította meg ismét Levet, az előzőnél jóval hangosabban –, jól van? Azt mondtam: bízva rám az ügyet! Majd én elintézem!

Etain tudatos és komoly erőfeszítéseket tett annak érdekében, hogy ne Darmant lássa Levetben.

– A ranggal járó felelősség, parancsnok – felelte határozottan, közben furcsa suhogást hallott a háta mögül, mintha egy állat osont volna a közelébe. – De azért köszönöm...

– Legyél óvatos! – zendült mögötte egy a víz csobogására emlékeztető, halk hang. – Ha bajod esik, a te kis gonosz őrmestered minket fog elszámoltatni.

Etain oldalra kapta a fejét, és Jinartot pillantotta meg. Az alakváltó teremtmény most a valódi alakjában, vagyis négy lábú, fekete szőrű ragadozóként jelent meg, de könnyűszerrel átformálhatta volna magát Levet vagy akár Etain tökéletes másolatává.

A gonosz kis őrmester... Az alacsony, harcias természetű, folyton dühös Kal Skirata számúzta ide őt néhány hónappal ezelőtt. Kiesett az őrmester kegyeiből. És manapság, több hónapos terhesként kezdte megérteni, hogy miért.

– Mindig óvatos vagyok – közölte Etain a gurlaninnal.

– Skirata minket tart felelősnek a biztonságodért – felelte Jinart.

– Félték tőle, mi?

– Igen, és te is, kicsi lány – válaszolta a gurlanin.

Etain gondosan elrendezte maga körül barna köpenyét, hogy eltakarja kissé már duzzadó hasát, sőt egy másik, bő szabású felöltőt is felvett. Teklet a tél markában vergődött, ami kapóra jött neki, mert magyarázattal szolgált a többrétegű, terjedelmes ruházatra. Bár egyelőre ezek nélkül sem nagyon látszott rajta, hogy gyermeket vár. Ő maga viszont folyamatosan érzékelte.

A környezetében élők nem tudták, hogy ki az apa – valószínűleg nem is érdekelte őket.

– Semmi szükség arra, hogy személyesen felügyeld az evakuálást – jelentette ki Jinart. – Minél kevesebben látnak téged, annál jobb. Ne kísértsd a végzetet!

Etain nem törődött a figyelmeztetéssel. Az ajtó feltárult előtte, a fagyos szél havat sodort be az előtérbe. Jinart őt megelőzve kiszökkent a nyíláson, akár egy homoki párduc, és belevetette magát a hóba.

– Órültség – szólt vissza ingerülten, mialatt hosszú, magas ugrásokkal haladt tovább a hókupacok között. – A gyermekeddel törődj!

– A fiam jól van – válaszolta Etain. – És terhes vagyok, nem beteg!

És tartozott a katonáinak. Ugyanúgy tartozott nekik, mint Darmannek, akinek legutolsó levelét – valódi levél volt, pontos, figyelmeztett kéz vetette műpapírra, és részben az osztag életéről szólt, részben pedig az írója vágyairól – újra és újra elolvasta, és nem a derékszíjában tartotta, hanem az ujjasa alatt, biztonságos helyen. A hó hangosan ropogott a csizmája talpa alatt, mialatt kigázolt az útig, amelyet a folyamatosan mozgó járművek szántot-

tak a hókupacokba. A nap fényesen sütött, a táj fehér, fagyos takarója vakítóan ragyogott. Kellemes nap lett volna egy kellemes sétához, ha ez itt normális élet lett volna, ő pedig egy hétköznapi nő.

– Annyira nehéz eltitkolni előle a hírt! – kesergett magában. – Annyira nehéz nem beszélni a babáról, amikor megkérdezi, hogy vagytok! Az ő gyermeke...

De Skirata megtiltotta neki, hogy megmondja, és ő nagyjából megértette, hogy miért.

Jinart továbbra is hosszú szökkenésekkel tartott a kapu felé. Valószínűleg vadászni szokott így, magasra felpattantva vetette rá magát a hóban rejtőző állatokra.

– Ha elvetélsz, Skirata tombolni fog – szólt hátra ismét a gurlanin.

Etain ebben korántsem volt biztos. Elvégre az őrmester eléggé feldühödött, amikor megtudta a hírt.

– Nem akarom felhúzni Kalt – felelte a fejét rázva. – Tudod, hogy megy ez...

– Csak azt tudom, hogy komolyan gondolja azt, amit mond – vágott közbe Jinart. – Szerez egy hadihajót, amivel salakká löveti a Qiilurát, ha csalódást okozunk neki.

Igen, Etain elhitte, hogy az őrmester képes lenne rá. Skirata képes lett volna lyukat szakítani a Galaxis közepébe, ha ezzel javíthatta volna a klónok életkörülményeit.

– Már három hónap sem kell, és többé nem okozok gondot neked – mondta halkan.

– Helyi vagy galaktikus standard hónapokban számolva?

– Kit érdekel? – kérdezett vissza Etain, és az járt a fejében, hogy reggelente még mindig rosszullet fogja el. – Számít az?

– Mit szólnának a Jedi-mestereid, ha kiderülne, hogy összeálltál egy katonával? – vetette fel Jinart.

– Alighanem kirúgnának a Rendből.

– Ilyen jelentéktelen dolgoktól félsz? Hadd rúgjanak!

– Ha kirúgnak – felelte a hangját lefojtva Etain –, többé nem lehetek parancsnok. De nekem a katonáimmal kell maradnom.

Nem tudnék tétlenül üldögelni, mialatt ők harcolnak. Hát nem érted?

A gurlanin felhorkantott, a lélegzete fehér felhő formájában gomolygott a feje körül.

– Hogy szándékosan gyermeket szülsz, mialatt háború dúl a Galaxisban – mondta már-már dühösen –, és titkolnod kell, aztán pedig oda kell adnod...

Etain a kezét felemelve jelezte a gurlaninnak, hogy hallgasson el, és miután ez megtörtént, megkérdezte:

– Szóval, te és Kal beszéltetek, igaz? Igen, tudom. Őrült voltam, önző és felelőtlen. Nem lett volna szabad kihasználnom Darman naivitását. De gyerünk, folytasd nyugodtan! Úgyis csak azt fogod elmondani, amit Kal már elmondott, legfeljebb mando káromkodások nélkül.

– És mégis, hogyan nevelhetné fel a gyermekedet? – morogta Jinart. – Az a zsoldos? Az a gyilkos?

– Felnevelte a sajátjait, és felnevelte a nullásokat – felelte higgadtan Etain. – Hidd el, én sem erről ábrándoztam. De Skirata bebizonyította már, hogy remek apa. Tapasztalt apa.

Etain jócskán megelőzte Levetet ahhoz, hogy a parancsnok ne hallhassa őt, de amúgy is gyanította, hogy a férfit nem érdekelnék a pletykák. Már látta a kapunál összegyűlt gazdákat, akik mostanáig komor hallgatásba merülve ácsorogtak. De amint megpillantották őt, rázendített a panaszkórus, és Etain részben igazat adott nekik.

Mi adtunk fegyvert a kezükbe – kesergett magában. – Én és Zey mester... mi csináltunk belőlük ellenállókat. Kiképeztük őket, hogy harcoljanak a szeparatisták ellen. Katonákat csináltunk belőlük, amíg ez megfelelt nekünk, és most... most már nem felel meg. Így aztán megszabadulunk tőlük.

Ezért akart személyesen beszélni velük. Kihasználta őket, talán nem rossz szándékkal, de a finom részletek aligha érdekelték őket.

– Levet parancsnok – szólt hátra a válla felett –, csak akkor lövessen, ha úgy ítéli meg, hogy az emberei veszélyben vannak!

– Remélem, arra nem kerül sor, hölgyem – felelte a parancsnok.